

виведенні багатьох видів діяльності, які підлягають ліцензуванню в межах дії зазначеного закону.

Щодо ліцензування у сфері адміністративно-правового захисту прав дітей-сиріт та дітей позбавлених батьківського піклування то необхідно відмітити що початок 2018 року налічувалося 25 видів підприємницької діяльності, провадження яких потребує ліцензування відповідно до Закону «Про ліцензування видів господарської діяльності», а також ще 9 видів діяльності, які підлягають ліцензуванню відповідно до інших законів [2].

В цілому, на сьогоднішній день існує позиція відповідно до якої іде зменшення кількості видів діяльності, в тому числі, й у сфері адміністративно-правового захисту прав дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, які потребують ліцензування. Відповідно, зменшується контрольна діяльність органів публічної адміністрації щодо зазначеного питання.

Слід зазначити, Закони України «Про ліцензування видів господарської діяльності» не виключає до переліку видів господарської діяльності, що підлягають ліцензуванню, ліцензування у сфері адміністративно-правового захисту прав дітей-сиріт та дітей позбавлених батьківського піклування.

Ми вважаємо, що це є не вірним, так як відповідний процес господарської діяльності у сфері адміністративно-правового захисту прав дітей-сиріт та дітей позбавлених батьківського піклування починає переходити до громадських об'єднань у частині соціальних функцій, котрі монополізовані органами публічної адміністрації та є неупередженим.

Література:

1. Про ліцензування видів господарської діяльності : Закон України від 2 берез. 2015 року № 222-VIII// Відомості Верховної Ради. – 2015. - № 23. – Ст. 158

2. Взаємодія держави та інституцій громадянського суспільства : роз'яснення Міністерства юстиції України від 3 лютого 2018 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.

Гнесь О.Р.,
курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС

Савранчук Л.Л.,

к.ю.н., доцент кафедри публічного управління та адміністрування
НАВС

ПИТАННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ПОЛІЦЕЙСЬКОГО ПІКЛУВАННЯ

Поліцейське піклування є новим превентивним поліцейським заходом в межах діяльності поліції України. Закріплений даний захід є цілком доцільним та обґрунтованим з огляду на те, що одним із завдань Національної поліції України є надання поліцейських послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги [1].

Досліджуючи поліцейське піклування Кубрак Ю.М. визначає поліцейське піклування як «тимчасовий превентивний захід за допомогою якого поліцейський, в межах закону, надає допомогу особам, які в силу особистих, економічних чи соціальних причин потребують такої допомоги» та виокремлює його наступні ознаки: це превентивний захід, тобто дія (сукупність дій) спрямованих на попередження порушення публічного порядку, публічної безпеки чи недопущення завдання шкоди особою самої собі; це тимчасовий захід, переважно короткостроковий; він реалізується виключно поліцейськими та застосовується до окремих чітко визначених категорій осіб і у випадках, що закріплені в національному законодавстві; має своє процесуальне оформлення у вигляді протоколу; не передбачає застосування до особи будь яких санкцій [2, с. 80].

Як вже зазначалось поліцейське піклування застосовується до окремих категорій осіб, зокрема, відповідно до ст. 41 Закону України «Про Національну поліцію» поліцейський може здійснити піклування щодо:

1) неповнолітньої особи віком до 16 років, яка залишилася без догляду, до передання батькам або усиновителям, опікунам, піклувальникам, органам опіки та піклування;

2) особи, яка підозрюється у втечі з психіатричного закладу чи спеціалізованого лікувального закладу, де вона утримувалася на підставі судового рішення, а також особи, яка має ознаки вираженого психічного розладу і створює реальну небезпеку оточуючим або собі, до передання відповідним закладам;

3) особи, яка перебуває у публічному місці і внаслідок сп'яніння втратила здатність самостійно пересуватися чи створює реальну

небезпеку оточуючим або собі, до передання у спеціальний лікувальний заклад чи до місця проживання [1].

Зазначимо, що проблемним питанням є застосування поліцейського піклування до такої категорії осіб, які перебувають у публічному місці і внаслідок сп'яніння втратила здатність самостійно пересуватися чи створює реальну небезпеку оточуючим або собі. Відмітимо, що законодавець в Законі України «Про Національну поліцію» зазначає, що такі особи повинні бути передані до спеціального лікувального закладу, проте законодавство не дає роз'яснення що під цим закладом розуміється. Оскільки на сьогоднішній день лікарні осіб у стані алкогольного сп'яніння не приймають, якщо даним особам не потрібна медична допомога. Таким чином, поліцейському залишається скористатися іншою можливістю застосувати поліцейське піклування, до такої категорії осіб, шляхом доставлення до місця проживання. Тепер виникає інше питання, чи безпечно доставляти особу до своєї родини, яка перебуває у публічному місці і внаслідок сп'яніння втратила здатність самостійно пересуватися чи створює реальну небезпеку оточуючим або собі, до місця проживання? Чи безпечними будуть, в такому випадку, дії поліцейського до членів родини особи щодо якої було застосовано поліцейське піклування? Чи не створять ці заходи умови для вчинення адміністративного правопорушення, наприклад вчинення насильства в сім'ї?

Також хотілось би відмітити як застосувати даний превентивний поліцейський захід коли така особа живе одна та не може пояснити поліцейському її місце проживання у стані алкогольного сп'яніння чи не пам'ятає, де вона проживає.

Ще одним проблемним питанням здійснення поліцейського піклування є його документальне оформлення. Відповідно до п. 4 ст. 41 Закону України «Про Національну поліцію» про застосування поліцейського піклування складається протокол, в якому зазначаються: місце, дата і точний час (година і хвилини) застосування поліцейського заходу; підстави застосування; опис вилученої зброї чи інших предметів; клопотання, заяви чи скарги особи, якщо такі надходили, наявність чи відсутність видимих тілесних ушкоджень, який підписується поліцейським і особою [1]. Хоча на практиці бланків протоколів щодо поліцейського піклування немає.

Таким чином, практика щодо реалізації поліцейського піклування потребує глибокого науково-практичного вивчення та

удосконалення. Адже приведення діяльності Національної поліції до європейських стандартів є запорукою реалізації в державі принципу верховенства права та подальшої євроінтеграції України.

Література:

1. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. Урядовий кур'єр. 2015. № 146.

2. Кубрак Ю. М. Поліцейське піклування: поняття та ознаки. Національна поліція України: проблеми становлення та стратегія розвитку : зб. матеріалів наук.-практ. конф. курсантів та студентів (м. Харків, 10 груд. 2015 р.). Оргком. конф. : В.В. Сокурєнко. С. 77-81.

Гордіна Г.М.,

студентка курсу 4-К, група 1 НАВС

Волох О.К.,

к.ю.н., доцент кафедри публічного управління та адміністрування
НАВС

ЗМІСТ ПРАВА НА ОСВІТУ

Відповідно до статті 9 Конституції України чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України.

Згідно ч. 3 ст. 5 Закону України «Про освіту» державна політика у сфері освіти формується і реалізується на основі в т.ч. міжнародних зобов'язань [1].

Вище було зазначено, що серед основних напрямів державної політики в галузі прав людини Верховна Рада України називає приведення законодавства України у відповідність з універсальними стандартами прав людини Організації Об'єднаних Націй.

Одними з найвідоміших міжнародно-правових актів, в яких закріплені такі стандарти, є Міжнародний пакт про громадянські і політичні права та Міжнародний пакт про економічні, соціальні та культурні права від 16.12.1966 р., ратифіковані указом Президії Української РСР від 19.10.1973 р. № 2148-VIII (Док. ООН А/RES/2200 А (XXI)) [2, 3].